

richte particuliere productiewijze, zoo zal de kommunistische maatschappij daarentegen vormen vertoonen, die in overeenstemming zijn met haar productiegrondslag, de gemeenschappelijke, die gericht is op de voorziening in de behoeften.

Waar de ideologie der maatschappij in direct verband staat met den productiegrondslag zal de aan de maatschappij van het gemeenschappelijk bezit eigen zijnde ideologie in diametrale tegenstelling staan tot die van de kapitalistische. Het spreekt vanzelf, dat wijzigingen in de productiebasis en de ideologie geen plotselinge onverwachte verschijnselen zijn, doch resultaten van een historisch proces.

Met de ontwikkeling en het zich zelf vestigen van de proletariaatsklasse als een zich van zich zelf steeds meer bewust wordende revolutionaire factor voltrekt zich het wordingsproces van de proletariaatsorganisatie der communistische maatschappij. Dit proces voltrekt zich niet van vandaag op morgen, niet direct in volkomen zuiverheid. Tot deze zuiverheid kan het proletariaat eerst geraken op den grondslag van de volmaakt functioneerende gemeenschappelijke productiewijze. Het bewustzijn van de historische noodzakelijkheid der nieuwe organisatie, opkomend in de hoofden van enkelen en door dezen gepropageerd, zal tenslotte ingang vinden bij de massa's, deel worden van het klassebewustzijn.

Het proces van de ontwikkeling dezer organisatie, van de wording harer aanvangsvormen is tevens uitdrukking van de voortschrijdende klassebewustzijnsontwikkeling van het proletariaat. Het proletariaat begint met de vorming van organen, waarin zich het sociaal bewustzijn, het bewustzijn zijner klasse-saamhoorigheid cristalliseert. Het ontwikkelt deze organisatievormen in ononderbroken strijd tegen de kapitalistische; doorbreekt ze, vernietigt ze, stelt zich zelf in hunne plaats. De stroom dezer beweging zal aanvankelijk van onder naar boven gaan en zal eerst tot volle kracht komen door het eikaar doordringen van beide deelen, uit welker wisselwerking eerst een levend krachtig geheel ontstaat. De strijd om de nieuwe organisatie is zonder meer de strijd om de bevrijding uit de keenen van kapitalistische geestesgesteldheid. De kracht, waarmee om deze nieuwe organisaties gestreden wordt, is de graadmeter van de ontwikkeling van het klassebewustzijn van het proletariaat en geeft aan, in hoever het bereid is alles te doen om als klasse tot de overwinning te komen.

Hiermede is tevens gezegd dat de weg, die deze organisaties, vooral in den aanvang, zullen gaan, vol hinderpalen zal zijn en dat zij naar alle waarschijnlijkheid zich niet zullen ontwikkelen zonder de grootste moeilijkheden als stilstand, teruggang, of misvattingen in den opzet.

De revolutionaire rassen als uiting van proletarische organisatie zijn in den aanvang hunner ontwikkeling dus strijdorganen, worden dan levende tellen van den proletarischen staat en vervolgens de algemeen heerschende universeele organisatievorm van de communistische maatschappij.

Algezien van vroegere onbeteekende, onklare en onsamenhangende pogingen in de richting eener radenorganisatie, ontwikkelden zich de revolutionaire raden als proletarische organisatie, als strijdorganen, in de Russische revolutie van 1905. Hiermede was praktisch en theoretisch de grondslag gelegd voor hunne verdere ontwikkeling. Met den val van het Czarisme begint dan het werken van den „Arbeiders- en Soldaten-gedeputeerden-Raad“. Op het tweede Al-Russische Radencongres van 8 Nov. 1917 worden de Bolschewiki de meerderheid. Het

Al-Russische congres van Arbeiders-, Soldaten- en Boerenraden werd tot hoogste orgaan binnen de russische staatsfederatie verklaard. Volgens de in 1918 aangenomen en in werking getreden „Grondwet der Russische socialistische federatieve Sovjet-republiek", werden de raden tot de nieuwe staatsorganen verklaard. Ongeacht de later helaas volgende langzame verschrompeling en inzninking van de Russische radenbeweging, blijft het belangrijkste feit, dat hier voor het eerst in de historie bewust strijdorganen en staatsorganen als nieuwe uitdrukking van proletarische klassenwil en van specifiek proletarische organisatievorm in het leven geroepen werden.

Zeker is het echter dat een land waar het proletariaat een zoo klein percentage van de bevolking uitmaakt en waar door de loop der ontwikkeling de boerenklasse de richting der economische en politieke ontwikkeling in laatste instantie aangeeft, niet het historisch aan ewezen centrum kan zijn waar de zuiver proletarische organisatie-vorm van de arbeidersraden-beweging zich tot hoogste volkomenheid en kracht verveer kon ontwikkelen.

Oin het wezen, de eigenschappen, de samenstelling en de taak van de revolutionaire raden te begripen, is het noodzakelijk het doel van de proletarische klasse-beweging te bezien. Haar doel is de opheffing van het privaat-bezit, de vernietiging van de basis der kapitalistische maatschappij, het in haar plaats stellen der communistische productie-wijze. Alles moet dus vall-n wat drager en uitdrukking is van de privaatkapitalistische productieverhoudingen. Vernietigd moet vooreerst worden de burgerlijke staat en alle bestanddeelen die met dezen staat verbonden zijn. Want de staat is de politieke representant van het privaatbezit.

In zijn plaats stelt het proletariaat voorloopig zijn dictatuur als klasse, de proletarische staat. Deze dictatuur beteekent het uitsluitende beschikkingsrecht van het proletariaat als klasse over alle maatschappelijke en politieke instellingen. Een klassedictatuur dus, die hard en onverzoenlijk moet zijn tot dat elke contrarevolutionaire is overwonnen en onmogelijk geworden, maar tevens een klassedictatuur der proletarische meerderheid over de burgerlijke minderheid der bevolking en die uiterwaard gericht is op de volkomen opheffing van alle klasseheerschappij, in dit einddoel ligt het wezenlijke verschil tusschen den burgerlijken en den proletarischen staat. De proletarische staat stelt zich van den aanvang af tot doel, de staat als uitvoerder van klasseheerschappij overbodig te maken. De proletarische staat leidt dus tot opheffing van den staat in het algemeen. De omvorming van de burgerlijke maatschappij in de communistische is echter zonder de proletarische diktatuur onmogelijk. Want deze omvorming is geen simpele vreedzame of in één stormloop voltrokken beweging, evenmin is de burgerlijke staat een in de lucht zwevend il schema, doch een reële macht.

Deze omvorming is een langdurig klassenstrijd-proces, dat telkens weer gestuit wordt door allerlei hindernissen die het op zijn weg ontmoet of die ontstaan uit de aanvankelijke onrijsheid van de proletarische klasse zelf, en die het eerst in den loop dezer revolutionaire ontwikkeling kan overwinnen. De burgerlijke staat wil de vereeuwiging der uitbuiting, de proletarische staat wil de opheffing van alle uitbuiting van menschen door menschen. Met het bereiken van dit doel, de opheffing van het privaateigendom, sterft de proletarische staat af om plaats te maken voor de staatlooze, geweldlooze communistische menschengemeenschap. De dictatuur van het proletariaat is natuurlijk volkomen verschillend van de z.g. arbeidersregering*, een regering op den grondslag van het kapitalisme, waarbij z.g. arbeidersleiders*, als gehoorzame knechten der bourgeoisie en om de kapitalistische belangen te behartigen, tijdelijk bij de gratie van het kapitaal, als figureerende stuurlieden aan het roer van den kapitalistischen staat gezet zijn, terwijl in werkelijkheid de bourgeoisie de volkomen politieke en economische macht behoudt en de richting van de politieke en economische ontwikkeling aan geeft. Niet alleen dat het bezit der productiemiddelen vol-

komen in handen der bourgeoisie blijft onder een dergelijke „arbeidersregering“ het karakter van het kapitalisme dus niet in het minst wordt aangetast, blijft ook de kapitalistische staatsmachinerie, het overheerschingsinstrument over het proletariaat, volkomen in werking. Een dergelijke, op het kapitalisme steunende, de kapitalistische organisatie- en staatsvorm volkomen handhavende, regering van arbeidersleiders, zoals de regering van de Ite Int., van Mac Donald in Engeland er een was, betekent niet een stap voorwaarts in de richting van het communisme, doch een gevaarlijke belemmering van de proletarischen klassenstrijd.

Een dergelijke „arbeidersregering“, dient niet de opheffing van het privaatsbezit, doch stelt zich veel meer de verdere bestendiging van het kapitalisme ten doel. Zij moet het kapitaal een rustpauze verschaffen, waardoor het weer op adem kan komen en is dus direct en indirect een belemmering voor de ontwikkeling van het proletariaatsklassebewustzijn.

De taak van het proletariaat als klasse, het door zijn zijde dictatuur, is tweeledig. Eenerzijds het neerslaan van de kapitalistische dictatuur, van de kapitalistische verzetspogingen tegen de proletarische revolutie, dus de verovering van de volledige macht, anderzijds de overname en verdere ontwikkeling van de productie. De proletarische klasse-organisatie moet zich dus, om deze tweeledige taak te kunnen vervullen, ontwikkelen en vormen op den grondslag van de historisch aanwezige verhoudingen.

In overeenstemming met deze tweeledige taak, de vernietigende en de opbouwende, de geestelijke en de economische, zal de raden-organisatie zich in twee vertakkingen ontplooiën.

Eenerzijds zullen zich de **economische raden** vormen, welke speciale taak het zal zijn den strijd te voeren om de economische macht, om de overname, omvorming en uitbouw der productie, terwijl hun taak vooral zal bestaan in de planmatige regeling van het niet aan de winstmakerij gebonden geheele economische leven. Anderzijds vormen zich de **arbeiders-raden**, welke voornaamste taak het is, den strijd om de verovering van de **politieke macht** te voeren. De leiding, doorvoering en verdediging van de proletarische dictatuur, de onderdrukking van elke poging tot contra-revolutie behoort in de eerste plaats tot de taak dezer politieke arbeidersraden.

Na het vervullen van deze taak zullen de politieke raden overbodig zijn geworden, terwijl daarentegen de economische raden, als organisatorische uitingsvorm die volkomen in overeenstemming is met het wezen der communistische maatschappij, zullen blijven voortbestaan en zich verder ontwikkelen.

De proletarische klasse schept zich dus door deze organisaties de strijd-instrumenten, de organen ter omvorming van den staat en de economie der burgerlijke maatschappij. De raden zijn de levende tegenwoordiging van de gemeenschap, niet het bezit van een of andere groep van particuliere bezitters, die ermede in hun groepsbelang naar willekeur zouden kunnen handelen. Met het sterven vanden staat verdwijnen tevens de politieke arbeidersraden. Met het samenvloeien van economie en politiek, organisatorisch tot uiting komend in de wereldwijde, commune der economische raden, ontstaat de hoogere eenheid, die de karakteristieke uiting is deze, waarlijk nieuwe wereld.

Waar de proletarische staat alleen op de kracht van de klasse als geheel berusten kan en waar het communisme, dat zich op de gemeenschappelijke productiewijze baseert, een maatschappijvorm zijn zal, waarvan alle leden arbeidende deelen van het productieproces zullen zijn, dus de algemeene arbeidsovername, dan is het noodzakelijk dat de radenorganisatie als de naar buiten komende vorm van dit productieproces optreden en er onverbreeklijk mede verbonden zijn. Zij zal dus van den aanvang af daar haar voedingsbodem vinden, haar karakteristische organisatievormen daar ontwikkelen, waar zij in de kapitalistische maatschappij met de productie als massa, als klasse ten nauwste verbonden is, dus in de bedrijven, de levenscellen der productie.

Noodzakelijke voorwaarde is dus het onverbreukelijk voor de radenorganisatie is dus het productieproces en de klassedeelname, de actieve deelname van het geheel proletariaat, beginnend met de activiteit van de klassebewuste deelen van het proletariaat. De klasse als draagster van het productieproces is eerste en laatste instantie. De arbeidersraden zijn de uitvoerende organen der proletarische klasse.

Wat na iedere belangrijke diplomaten-conferentie, sinds den oorlog, waar te nemen was, nl. het in alle toonaarden herhalen van den kapitalistischen deun, dat nu het herstel der wereld weer een belangrijken stap gevorderd was, herhaalt zich thans in versterkte mate bij de conferentie van Locarno. De geheele kapitalistische pers, van rechts tot links, hierin begeleid en voorgestaan door de soc. dem. pers, doet aan dit spel van demagogie en zelfbedrog mede. Nu willen wij geenszins ontkennen, dat de groote politiek-economische conferenties van de bourgeoisie resultaten hebben opgeleverd. Resultaten, die echter het economisch herstel van het kapitalisme niet nader brachten, doch slechts politieke resultaten, die enerzijds moeten dienen om op het proletariaat zooveel mogelijk de lasten dezer crisisperiode af te wendelen, het te verdeelen en van zelfstandig revolutionair klasseoptreden af te houden; anderzijds te, onder de werking van de wereldcrisis steeds scherper wordende tegenstellingen tusschen de kapitalistengroepen onderling, bij te pleisteren.

Een duurzaam herstel van het kapitalisme zou in de eerste plaats eischen, het tot stand brengen van een sterke economisch-politieke belangen-eenheid tusschen de groote nationale kapitaalsgroepen der wereld. Het tegendeel zagen wij echter bij de vroeger groote diplomateconferenties en zien wij het ook thans bij Locarno. De politieke verzwakking en de economische onderwerping van de Europeesch continentale kapitalistengroepen aan het Am.-Eng. bankkapitaal, is telkens weer het eigenlijke doel, dat nagestreefd wordt.

Al is het Am.-Eng. bankkapitaal in deze politiek voor een groot deel geslaagd, — het heeft inderdaad de vorming van 'n continentaal bloc onder Fransche hegemonie, het groote doel van Poincaré, weten te bereiken — toch is de bourgeoisie verder dan ooit verwijderd van haar doel: het herstel van de harmonie in de kapitalistische productiewijze en dus van de opvoering van de kapitalistische economie tot hogere vormen. De kapitalistengroepen blijven elkaar de afzetgebieden der wereld betwisten, omdat het tekort aan afzetmogelijkheden voor hen, meer afzonderlijk en met elkaar, niet te overwinnen is.

De tekst is niet alleen gevolg van de ontzettende verarming van groote volksmassas, maar vooral van wijzigingen in de structuur van het kapitalisme, waardoor o.a. vroegere slomers (hans) producenten en dus concurrenten geworden zijn. Dit maakt het de bourgeoisie onmogelijk tot een wereld-eenheid te komen. De geweldige crisissen, welke thans telkens weer de wereld teisteren, zijn echter slechts op wereld-basis op te lossen. De resultaten van de verschillende conferenties en van Luccarno niet in de laatste plaats,

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
AMSTELKADE 25^{III} — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

L O C A R N O

L O C A R N O van eenig nationaal belang moeten formeeren, maar slechts op wereldbasis van het algemeene belang van het proletariaat als klasse.

leiden er slechts toe, dat op den duur het catastrophaal karakter van de botsingen, welke de diplomaten met papieren maatregelen en de bankiers door financiële onderwerping van bepaalde groepen (vooral van Frankrijk en Duitschland) trachten te bezweren, onvermijdelijk wordt, waardoor de, voor de eindperiode van het kapitalisme zoo opmerkelijke slepende crisis, een heilig, ontbindend en verwoestend karakter gaat aannemen.

Als elke andere heersende klasse, tracht ook de bourgeoisie, met alle middelen tot het laatste toe, haar machtspositie te handhaven. Zij kan ditalleen door de groote proletarische massa's van Europa en Amerika, tegen alle leiten in, teikens weer diets te maken, dat het kapitalisme zich herstelt. De diplomatenconferenties heeft zij niet in de laatste plaats voor dit doel noodig en het is slechts een bewijs voor de volkomen geestelijke onderwerping aan de bourgeoisie, dat de „arbeidersbeweging” aan dit politieke spel met alle kracht medewerkt. Terecht kon dan ook de Engelsche minister van Buitenlandsche Zaken, Chamberlain, vaststellen, dat er geen wezenlijk verschil bestaat tusschen de buitenlandsche politiek van de Labourregering onder Mac Donald en de zijne. De partijen van de Tweede Internationale in alle landen zijn de meest uitgesproken gangmakers van dit bedriegelijk streven. Evenals politiek van MacDonald in wezen gelijk is aan die van Chamberlain, zoo is die van de Duitsche sociaal democraten — die zich aanvankelijk om partij-politieke overwegingen hielden, alsof zij tegen Locarno zouden stemmen, omdat de Duitschnationalen zulks ook dreigden te doen, doch die ten slotte besloten hebben, toch vóór Locarno te stemmen — gelijk aan die van Luther-Stresemann, terwijl ook die van Leon Blum in Frankrijk in dit opzicht in niets verschilt met die van Briand-Loucheur-Painlevé.

De partijen van de IIIe Internationale bezien overeenkomsten als die van Locarno in de eerste plaats van Russisch-nationaal standpunt. Evenals de andere regeeringen, vindt ook de Russische een „arbeidersbeweging”, bereid om haar propaganda over te nemen: de Derde Internationale. Evenals de Russische regeering op tenslotte nationaal-politieke gronden, fulmineert ook de IIIe Intern. tegen Locarno. Hoe weinig principiële betekenis dit echter heeft, blijkt alleen reeds uit het feit, dat zij met de soc. dem. partijen een eenheidsfront willen sluiten. De proletarische klasse-beweging tegen kapitalistische conferenties en overeenkomsten à la Locarno zal zich echter niet op grond

van eenig nationaal belang moeten formeeren, maar slechts op wereldbasis van het algemeene belang van het proletariaat als klasse.

Tot op eekere hoogte is Locarno de voortzetting van de onderwerpspolitiek van het Am.-Eng. bankkapitaal, zoals die tot uiting komt in de Dawes-overeenkomsten. Zoals Duitschland, moet ook Frankrijk onderworpen worden en tot een mogendheid van den tweeden rang gemaakt. Vooral Engeland, dat nog steeds het grootste belang erbij heeft, een zelfstandige, economisch-politieke eenheid tusschen Frankrijk en Duitschland tegen te houden, tracht door deze landen tegen elkaar uit te spelen, beiden te verzwakken. Engeland, dat, anders dan Frankrijk, niet over een sterk landleger beschikt en dat zich, zoals wij vroeger reeds aan-toonden, vooral door de Fransche luchtvloot sterk bedreigd voelt, heeft er alle belang bij, dat Frankrijk als militaire en imperialistische mogendheid zooveel mogelijk teruggedrongen wordt. De wereldoorlog was voor Engeland vooral het middel, om met behulp van Frankrijk, Duitschland als militaire en imperialistische mogendheid uit te schakelen. Het huidige Britsche „pacifisme" dient er vooral toe, om, samen met Duitschland, Frankrijk te ontwapenen. Daarom laat Engeland — samen met Amerika — het volle gewicht van zijn tegenover Frankrijk machtiege positie, drukken, opdat Frankrijk zich onderwerpen zal; dáárom treedt het Britsche Engeland van Chamberlain het bloedige Italië van den zwarten Mussolini op als vredes-kampioen en neemt het in het verdrag van Locarno de taak op zich, de huidige Europeesche grenzen in 't Westen te waarborgen, waardoor het Frankrijk een sterk argument tot handhaving van het machtiege Fransche militarisme uit de handen slaat, teneinde zichzelf tegenover het Fransche imperialisme te versterken.

Zooals de Dawes-plannen Duitsland tot een kolonie van het Am.-Eng. bankkapitaal hebben gemaakt, zoo is Locarno de voorbereiding tot de Dawesatie van Frankrijk.

De Engelsche bourgeoisie als heerschers over een wereldrijk, dat onder invloed van de crisis thans vooral in het Oosten bedreigd wordt, kan echter niet volstaan met een dominerende positie in West-Europa alléén, zij moet zich ook en vooral in het Oosten trachten te bevestigen, waarbij zij voornamelijk stuit op de kapitalistische ontwikkeling van Rusland, den ouden erfvijand van het Britsche imperialisme.

Het verdrag van Locarno is dus tevens een poging om, onder leiding van Engeland, een West-Europeesch bloc tegen Rusland te vormen. Dat zij hierin niet geslaagd is, komt door de belangengestellingen, welke juist in dit opzicht, tusschen

de verschillende kapitalistengroepen bestaan. Daarom is in het verdrag van Locarno ten aanzien van de handhaving der grenzen in het Oosten, praktisch geen beslissing genomen. Dat de Russische regering, op nationaal-kapitalistische gronden, zich tegen den „geest van Locarno" verzet, is van haar standpunt dan ook volkomen begrijpelijk. Locarno is inderdaad een gevaar voor Rusland, dat zich in zijn kapitalistische ontwikkelingsmogelijkheid daardoor bedreigd ziet.

Indien men de uitlatingen van de Russische politici (vooral van Varga) en die, welke Chamberlain onlangs in zijn Lagerhuis-rede over Locarno, ten aanzien van Rusland gemaakt heeft, tegenover elkaar stelt, dan ziet men hoezeer Locarno, in plaats van kapitalistische eenheid, brengt groot-kapitalistische groeperingen, welke tenslotte tot catastrophale botsingen moeten leiden.

Intusschen hebben zich sinds Locarno de economisch-politieke gevolgen van de wereldcrisis voor het kapitaal beduidend verergerd. In Duitschland werpt een naderende verscherping van de economische crisis haar schaduwen vooruit. De werkloosheidscijfers stijgen er met den dag. Tal van groote Duitse industriële en handelsondernemingen verkeerden in ernstige moeilijkheden, en dit alles, in weerwil van de onderwerping aan het Am.-Eng. bankkapitaal. Duitse pogingen tot het plaatsen van nieuwe leeningen in Amerika schijnen voor en na te mislukken. De Amerikaanse bourgeoisie ziet dus den werkelijken economischen toestand van Europa niet zoo gunstig in, als haar politieke propagandisten van allerlei kleur, het willen doen voorkomen.

Dat inderdaad de resultaten van de Dawesactie niet van dien aard zijn als de „democratische" en soc. dem. aanbidders van Locarno het willen doen voorkomen, blijkt trouwens, behalve uit de genoemde economische feiten, ook uit het politieke verzet der Duitse-nationalen tegen Locarno. Het sterke verzet der national. groepen in Duitschland tegen Locarno is vooral uitdrukking van de benarde positie, waarin het Duitse kapitalisme, ondanks de Iraane en minder fraaie lofzangen op de democratie merk „Dawes" en het pacifisme merk „Locarno" geraakt is.

Ook de positie van de Fransche bourgeoisie is er, sinds de conferentie van Locarno niet beter op geworden. Terwijl de franc steeds dieper in de put der inflatie wegzinkt, vermeerdert zich de koloniale moeilijkheden voor het Fransche kapitaal zinderdooogen. Na Marokko, kwam de opstand in Syrië, die reeds ertoe geleid heeft, dat de troepen van de „democratische" Fransche regering, die nog steeds door de sociaal-democraten gesteund wordt, het oude Damascus, een van de schoonste monumenten van het antieke Oosten, hebben vernield.

In Marokko is het Fransche militarisme ook niet bijster opgeschoten. Een militaire nederlaag van Abd-el-Krim heeft zelfs maarschalk Pétain niet weten te bereiken. De erkenning van dit feit komt tot uitdrukking in een onlangs in de pers gepubliceerde verklaring van Pétain, dat met de thans bereikte „insluiting" van Abd-el-Krim het militaire doel der Franschen bereikt is en dat thans de diplomatie de leiding in handen moet nemen. Het militaire doel der Fransche bourgeoisie, n.l. de volledige onderwerping van het Marokkaansche nationalisme is dus voorloopig mislukt. Het zal maanden en maanden duren, voordat de weersomstandigheden het Fransche militarisme veroorloven wederom in beweging te komen. Gedurende dien tijd moet de toch reeds zoo beroorde Fransche schatkist, de kosten dragen van de handhaving van het leger in

Marokko op de huidige getalssterkte. Of de Fransche bourgeoisie met Abd-el-Krim tot een accord zal komen, laten wij voorloopig buiten beschouwing. Zeker is echter, dat de oorlog in Marokko moordend werkt op den toestand van de Fransche financiën en dus tevens in de kaart speelt van het Am.-Eng. bankkapitaal. In dit verband krijgt het financiële probleem in Frankrijk een veel grootere betekenis, dan een eenvoudige valutadaling. Het is uitdrukking van den toestand van uitputting, waarin de Fransche bourgeoisie begint te geraken. Het volkomen échec van Caillaux' reis naar Amerika bewijst, dat de Amerikaanse bankier het volle pond eischt, evenals het geldschietertype, dat door Shakespeare tot wereldberuchteld gekomen is. De plannen tot een „heffing in eens", die reeds gereduceerd waren tot een „democratische belasting in eens" van frs. 20 per hoofd der bevolking, plus een extra toeslag voor inkomens boven frs. 50.000,— zijn intusschen ook weer prijsgegeven. Er rest de Fransche bourgeoisie tot „oplossing" van het financiële probleem praktisch niets anders, dan het verder waardeeloos maken van de franc, of, zooals Painlevé het zei, voorloopig genoeg te nemen met een verdere inflatie ter waarde van anderhalf miljard francs! De financiële impasse, waarin de Fransche bourgeoisie geraakt is, komt scherp tot uiting in de opmerking van Leon Blum: „Frankrijk bevindt zich op het oogenblik precies op het moment, dat het vertrouwen voorbij is en de paniek nog niet is begonnen". Evenmin als de, als uitermate knap geprezen vakman Caillaux erin geslaagd is, dit probleem op te lossen, slaagt de professor in de wiskunde, Painlevé daarin.

De Fransche bourgeoisie kan deze moeilijkheid niet oplossen, zonder het Fransche kapitalisme ernstig te schaden. De financiële crisis in Frankrijk is een van de groote middelen, welke Amerika en Engeland in handen hebben, om de Fransche bourgeoisie aan zich te binden en zij zullen dit middel niet zoo licht loslaten.

De werkelijke toestand van het kapitalisme is dus wel heel anders, dan de bourgeoisie en haar narraters, het voorstellen.

In Engeland blijven de werkloosheidscijfers stabiel. In Polen, welks positie zoo nauw met het lot van Frankrijk verbonden is, vreet de crisis het geheele economische leven aan.

In Oostenrijk stijgt het werkloosheidscijfer voortdurend.

In Japan heerscht thans, volgens officiële gegevens, een sinds den intocht van het moderne kapitalisme, ongekende werkloosheid.

Ook uit Canada en Australië komen berichten van stijgende werkloosheid en zelfs in Britsch-Indië wordt de crisis en het werkloosheidsvraagstuk nijpend.

Uit de verbreiding van de crisis over de geheele wereld, welke uit bovenstaande gegevens blijkt, is het duidelijk, dat wat de politiek van de bourgeoisie sinds het uitbreken van den wereldoorlog ook moge bereikt hebben, er geen sprake van is, dat de tot stand gekomen overeenkomsten ook maar eenigermate de huidige economische crisis hebben kunnen oplossen of ook zelfs het voortschrijden daarvan hebben kunnen beletten. Resultaat als zij is van de versterking der harmonie tusschen productie-capaciteit, afzetmogelijkheden en bezitsverhoudingen, een versterking, welke kenmerkend is voor de eindphase van het kapitalisme, is zij niet op te lossen, zonder den grondslag van het kapitalisme zelf, het privaatrecht, op te heffen. Deze crisis te beschouwen, zooals z.g. communisten ons trachten diets te

maken en het waarschijnlijk ook zelf gelooven, als te zijn een herstelcrisis van het kapitalisme en dus eigenlijk een soort groeistuij van het oude kapitalistische wicht, is wel het toppunt van geestelijke onderwerping aan de ideologie van 't kapitalisme.

Slechts door de economische verschijnselen van dit tijdperk van kapitalistischen ondergang en hun politiek bovenbouw zoo scherp mogelijk te ontleden, kan een revolutionaire politiek opgebouwd worden, welke het proletariaat bevrijdt van kapitalistische beneveling en het brengt tot zelfstandige proletarische klassebeweging. Alleen zoo kan het proletariaat tegenover de onmacht van de bourgeoisie, om deze problemen op te lossen, stellen de door geen wezenlijke belangtengstellingen verdeelde eenheid van het wereldproletariaat als klasse, waardoor het tot de macht komt om het, in zijn innerlijke tegenstellingen vastgelopen kapitalistische stelsel op te heffen en te vervangen door het proletarische Communisme.

Nadat wij bovenstaand artikel geschreven hadden is ook weer het nieuwe kabinet-Painlevé gevallen. Aan de strekking onzer beschouwingen wijzigt dit echter niets. Integendeel, nu 't financiële probleem het nieuwe kabinet Painlevé, na een bestaan van slechts enkele weken, weer ten val gebracht heeft, wordt onze opvatting omtrent het karakter en de onoplosbaarheid der financiële moeilijkheden voor de Fransche bourgeoisie, slechts versterkt.

Mededeeling van de Administratie AAN DE ABONNÉS,

Zij die in hun krant een postwissel-formulier aantreffen, verzoeken wij dringend om toezending van abonnementsgeld. Bij niet voldoen hieraan, zal de administratie genoodzaakt zijn, verdere toezending te staken.

De Administratie „Kommunistische Arbeider".

De Werklozenkwestie in den Amsterdamschen Raad

De debatten over de werklozenzorg in den Amsterdamschen gemeenteraad, zijn karakteristiek, zowel voor het standpunt, dat de bourgeoisie ten aanzien hiervan inneemt, als voor het optreden van de parlementaire vertegenwoordigers van de arbeidersbeweging, van sociaal-democraten tot de communisten van Moskou.

De bourgeoisie heeft internationaal, de hoop op een radicale opheffing der werkloosheid als permanent crisisverschijnsel, reeds lang opgegeven en acht het nog slechts een daad van wijze politiek, om, zooals de heer Weisz het uitdrukte, de werklozen „niet los te laten", daar dit in het „algemeen belang" is. En zooals dezelfde middenstander er aan toevoegde, staat het thans wel vast, dat er van overheidswege voor de werklozen geen werk te vinden is. De bourgeoisie zal inderdaad trachten de werklozen „in het algemeen belang" zoo lang mogelijk stil te houden. En de zaakwaarnemer van de bourgeoisie, weth. Vos, verklaarde categorisch, dat het „onmogelijk is met maatregelen te komen, die de werkloosheid op heffen", daar, zooals

hij terecht (zij het met andere woorden) constateerde, de oorzaken der huidige werkloosheid gelegen zijn in de algemeene economische ontreding van het kapitalisme.

Indien men ziet, wat de arbeidersbeweging en de werklozen zelf, tegenover deze ongewilde machteloozheidsbetuigingen van de bourgeoisie, om het werkloosheidsvraagstuk op te heffen, stellen, dan kan men slechts één conclusie trekken, n.l. deze, dat beiden vurig streven naar de mogelijkheid van een normaal functionerend kapitalisme en dat zij bij voorbaat toezeggen, alles te zullen doen, wat tot dit heerlijke doel zal kunnen bijdragen.

Het program van de neutrale werklozenorganisatie legt hiervan een sprekend getuigenis af. Dit program betoogt, dat de werklozen uiterst brave en fatsoenlijke staatsburgers zijn en zelfs tegen de positie van meerwaardeproductenten geen bezwaar hebben, mits de bourgeoisie hun ellende iets verzacht. Ten eerste legt dit program er den nadruk op dat de organisatie van politiek niets wil weten. De organisatie is „strikt neutraal", d.w.z. dat zij er niet aan denkt den klassenstrijd te voeren tegen het kapitalisme als stelsel. Bovendien zegt het program, dat de werklozen niet arbeidsschuw zijn, zooals de bourgeoisie zegt. Het geheele program ademt een zoo door en door kleinburgerlijken geest, ieder spoor van proletarisch revolutionair klassenstandpunt is er absoluut in zoek, dat de bourgeoisie tot haar genoegen en geruststelling weet, dat zij, voorloopig althans, van de zijde der werklozen niets te vrezen heeft! Hetgeen daar nog eens extra werd verzekerd door Wijnkoop, die momenteel bezig is de werklozen te gebruiken voor zijn partijpolitieke poppenkast. Wijnkoop kwam weer eens aandragen met den „communisticchen" eisch van „productief werk of vol loon", doch verklaarde tevens, dat de werkloosheid thans een permanent verschijnsel is. Zijn economische wijsheid schijnt hem niet op de gedachte te brengen, dat dus het kapitalisme den werklozen geen werk kan aanbieden en dat derhalve zijn eisch eenvoudig een paskwil is. Erger is het, dat Wijnkoop in zijn geheele betoog, en ook in dat, gehouden in de werklozenvergadering in „Harmonie", blij gaf — hierin zoetsappelijk gesteund door mevr. van Zelm — volkomen aan te sluiten bij alle kleinburgerlijke, reformistische tendenzen in het proletariaat.

Terwijl hij tevens het werklozenvraagstuk trachtte om te smeden tot een politiek wapen, doordien hij het voorstelde, alsof de erkenning van Sovjet Rusland een leniging van den nood, althans voor de havens zou beteekenen. Waarbij hij dan n.b. Engeland als voorbeeld aanhaalde, alsof de erkenning van Rusland ook slecht eenigen verbeterden invloed gehad heeft op het werklozenvraagstuk in Engeland. In weerwil van de erkenning en van alle handelsrelaties verpoot het werklozencijfer in Engeland tot op den huidige dag, zij het ook met tijdelijke schommelingen, welke op zichzelf echter onbelangrijk zijn, absoluut een tendenz tot stijgen of althans zeker geen dalende richting. Het aantal werklozen in Engeland is, volgens de officiële statistieken, p.l.m. 200.000 oftewel een vijfde meer dan een jaar geleden. Natuurlijk verwondert het ons niet, door de Moskousche communisten dergelijke pleidooien oor Rusland te hooren afstelen. Zulks toont slechts duidelijk aan, hoe Moskou haar secties gebruikt ten bate van den economisch-kapitalistischen opbouw aan Rusland. Want Wijnkoop zou, indien het mogelijk was, niets hebben tegen een economische versterking van West Europa, mits deze slechts aan kapitalistisch Rusland ten goede kwam. Want indien hij zou bestaan, komt Wijnkoops standpunt hierop

neer, dat het West Europeesche proletariaat zou moeten opkomen voor de versterking der bourgeoisie in West Europa.

Het geheele optreden der parlementaristen bewijst, dat van een vernieuwing van de arbeidersbeweging, op basis van de door de huidige crisis in het leven geroepen principeel gewijzigde economische voorwaarden, bij hen geen sprake kan zijn. Zij staan geheel op den grondslag van de burgerlijke orde en de politieke democratie.

Over de houding der soc. dem. behoeft weinig gezegd te worden. De hechte trouw van deze leiderspartij aan de bourgeoisie is bekend. Ook in het vraagstuk der werklozenzorg, schaarden zij zich natuurlijk aan de zijde van wethouder Vos. Het thans geldende systeem der werklozenzorg, beantwoordt, volgens den spreker der soc. dem. raadsfractie, Woudenberg, aan ongeveer alle eischen. Maar Woudenberg meende de arbeiders nog eraan te moeten herinneren, dat de soc. democratie zich alleen iets kan aantrekken van de in haar vakverenigingen georg. arbeiders. DE OVERIGEN INTERESSEEREN DE HEEREN SOC. DEMOCRATEN NIET. Dit haalde hem wel eenige terechtwijzingen van BURGERLIJKE ZIJDE op den hals en de „Rotterdammer" noemde deze uitlating wel „rauw", doch het proletariaat leert eruit, dat de soc. dem. leiders met alle, ook de meest brutale middelen trachten de arbeiders te dwingen, zich bij hen te organiseren, teneinde zoodoende een zoo groot mogelijk deel van het proletariaat in handen der bourgeoisie te spelen. Zoo cynisch en brutaal als Woudenberg erg het heeft durven uitspreken, durft zelfs de bourgeoisie het niet. De soc. dem. scheiden de arbeiders in georganiseerden en ongeorganiseerden en trachten deze beide groepen tegen elkaar uit te spelen. Zóó pogen de parlementaire partijen de werklozen te misbruiken tot versterking van hun eigen standje, zich weinig of in het geheel niet bekommerend, ja, zich richtend tegen den strijd, dien het proletariaat in dezen tijd van kapitalistisch verval zal hebben te strijden, wil het komen tot de verwezenlijking van eigen doeleinden: neerwerping der bourgeoisie, vestiging der proletarische dictatuur als overgangsvorm tot het communisme.

De proletarische Radenorganisatie II

Gaat dus de radenorganisatie, als geheel, uit van de bedrijven, zoo zullen de politieke raden zich, overeenkomstig de gegeven economisch-politieke voorwaarden, verder ontwikkelen, op den grondslag van de communes, districten, provincies, enz., d.w.z. steeds dus, op basis van de oorspronkelijk bestaande politieke eenheden, die verschillend van aard kunnen zijn, zich kunnen wijzigen en die ten slotte langzamerhand zullen worden vervangen door productie-complexen, bij welke afbakening de economisch-geografische voorwaarden tot grondslag zullen dienen, teneinde tot een rationeele indeeling te komen.

Op deze wijze ontstaat uit de bedrijven — en voor zoover er personen of groepen zijn, die niet in bedrijven kunnen worden ingedeeld, uit volgens de beroepen samengestelde kiezersgroepen — de communale arbeidersraad, welke te beslissen heeft in alle aangelegenheden, de commune betreffende. Uit de communale arbeidersraden worden dan de afgevaardigden aangewezen naar de daaropvolgende hoogere instantie, b. v. den districtsraad en zoo steeds voort tot aan de hoogste instantie in één land: het landelijk congres van de arbeidersraden.

Deze centrale raad — uit welks midden afzonderlijke commissies voor de verschillende gebieden gekozen worden en de Executieve — deze centrale raad, die in steeds grootere mate de beste krachten der geheele klasse in zich verenigt, deze steeds verwisselt en vernieuwt, is de hoogste instantie van den proletarischen staat, het uitvoerend staatsgezag. Uit het ontstaan van meerdere proletarische staten vloeit noodzakelijkerwijze voort: De Internationale Radenorganisatie als uitdrukking van de belangen-gemeenschap der afzonderlijke radenstaten. Al naar gelang van de ontwikkeling dezer staten, groeit ook de internationale radenorganisatie tot haar hoogsten vorm: den wereldstaat, om zich ten slotte op te lossen in de staatloze wereldgemeenschap, in welke, door de op grond van de wereld-economie mogelijk geworden reusachtige ontwikkeling der techniek, met haar overwinning van ruimte en tijd, het bestaan van afzonderlijke staten, afzonderlijke talen en afzonderlijke vormen van cultuur, even onbegrijpelijk zal zijn, als het locale patriotisme van middeleeuwsch feodalisme voor den huidige gezichtskring.

Dit wordingsproces zal zich over het geheel, natuurlijk niet schematisch langs een rechte lijn voltrekken, zooals dit trouwens met het proces van den klassenstrijd en van de wereldrevolutie, in het algemeen het geval is. Om slechts één enkelen grond hiervoor aan te geven b.v. daarom, dat de revolutie aanvankelijk slechts in één enkel land of in verschillende tegelijk, of ook in territoriaal aaneengesloten of gescheiden landen uitbreekt en succesrijk doorgevoerd kan worden.

Bij de vorming van zuik een radenorganisatie is dus de geschiktheid van den te kiezen afgevaardigde een factor van den eersten rang. Daar hij bij de kiezers bekend en werkend lid van de klasse is, blijft hij in voortdurende voeling met de kiezers en moet hij steeds weer opnieuw persoonlijk de vertrouwenskwesie stellen. Zijn mandaat is gebonden en in geval hij daarop inbreuk maakt kan hij ieder moment door zijn kiezers teruggeroepen en vervangen worden door iemand, die hun vertrouwen heeft. Teneinde tot een algemeene ontwikkeling van krachten te komen, zal het noodzakelijk zijn, zoo vaak mogelijk een vernieuwing van de gekozenen te doen plaats vinden. Reeds onder de proletarische dictatuur, waarbij alle kapitalistisch economische belemmeringen zullen zijn weggevaallen zal zich trouwens een reusachtige outplooiing van thans latente en tot onvruchtbaarheid gedoemde krachten, voltrekken.

Het principe van gelijke loonsbepaling, dat ten slotte z'n vervolmaking vindt in de volledige vrijheid van verbruik, zal er voorts toe mede werken, dat op zelfbevoordeeling beluste baantjesjagers onmogelijk gemaakt worden.

Met het ontstaan van de radenorganisaties verdwijnt ook de bureaucratie met haar ideologische verschijningsvorm: het bureaucratisme. Het bureaucratisme blijft in den burgerlijken staat, in weerwil van alle verlangens van de kapitalisten naar „mannen van de praktijk" noodzakelijk bestanddeel van een staat, welks functies verdeeld zijn over de gescheiden gebieden van wetgeving, rechtspraak en bestuur. In tegenstelling hiertoe zijn, onder de proletarische dictatuur, de arbeidersraden tegelijk wetgevende, rechtsprekende en bestuurslichamen, d.w.z. de instanties, welke tevens de uitvoerende macht in handen hebben.

Overeenkomstig den trapsgewijzen uitbouw van communale arbeidersraad tot aan den centralen raad, behandelen elk dezer radenorganen alle aangelegenheden welke tot zijn gebied behooren

November 1917 - November 1925

Voor eenige weken herdachten de bij de Moskousche internationale aangesloten partijen, met de bekende frazenfanfares den achtsten jaardag der bolsjewistische overwinning in Rusland. Ook voor ons is er reden, van deze gelegenheid gebruik te maken, om de verwording der russische revolutie van deels proletarisch communistische, deels boersch kapitalistische beweging, tot eene, die meer en meer in burgerlijk-kapitalistisch vaarwater geraakt is, na te gaan. Dit is daarom vooral van belang omdat de huidige russische regeering, omgeven door den stralenkrans van een revolutionaire traditie, op de ontwikkeling der Europeesche en Amerikaanse arbeidersbeweging, door middel van tal van organisaties, waarvan R.V.I. en K.I. de belangrijkste zijn, zoo reusachtigen invloed uitoefent.

De revolutionaire beweging van November 1917, die de imperialistisch democratische regeering van Kerenski verjoeg en de bolsjewistische partij de staatsmacht in handen gaf, was van den aanvang af geen volkomen proletarische klassebeweging, doch steunde in hoofdzaak op de boerenmassa's, die moede en zat van den oorlog, naar den eindelijk vrede verlangden en die de georganiseerde macht en het elan van het proletariaat der groote steden voor dit doel gebruikten.

De burgerlijke democratie van Kerenski had, in plaats van vrede, een nieuw, groot offensief en daardoor een verscherping van den oorloggebracht. Kerenski, die aanvankelijk, evenals zijn partij — de sociaal revolutionairen — vertegenwoordiger der boeren was, moest, nadat het czarisme neergeslagen was, een oorlogszuchtige en aan de boerenbelangen vijandige, grootkapitalistische politiek gaan voeren. Hierdoor teleurgesteld, lieten de boeren Kerenski los en kozen de partij der bolsjewisten, welke zoowel inwilliging aan de eischen der boerenmassa's toezegden, als optraden voor den directen vrede.

Het is duidelijk, dat een partij, als die van Lenin, die in hoofdzaak steunt op boerenmassa's, geen proletarisch revolutionaire politiek kan voeren. De russische marxistische school — het Leninisme — was dan ook reeds vóór 1917 sterk vermengd met boersche tendenzen.

Toch stonden de groepen, welke later, na de steeds verder gaande rechtse verwording der bolsjewistische politiek, zoowel in Rusland als internationaal, de K.A.P. beweging zouden vormen en die, als de onze, toen reeds scherp stelling namen tegen het voortwoekerende reformisme in de partijen der Ille Intern., in den aanvang volkomen aan den kant van de russische bolsjewisten. In Duitschland was het de linkerzijde van Spartacus, in Holland de oppositie om de Roode Vaangroep, die tegen de Levi's en de Wijnkoops op moesten treden, om vooral de internationale politiek tegen hen te verdedigen. Hoezeer de Wijnkoops en hun vrienden het ook voorstellen, alsof zij de eigenlijke dragers van de politiek der bolsjewisten, van de aanvangperiode der Russische revolutie af, geweest zijn, werkelijkheid is, dat het in die periode de oppositie rond de Roode Vaangroep geweest is, die tegen de anti-bolsjewistische politiek der Wijnkoops de int. politiek der bolsjewisten verdedigden. Zoowel in hun optreden tegen de internationale conferenties van Zimmerwald en Kienthal als in het algemeen door hun entente-imperialistisch gezinde, en dus anti-proletarische politiek, waren de Wijnkoops omstreeks 1917 tegenstanders, zoowel van de bolsjewistische politiek, als van elke andere waarlijk anti-imperialistische, proletarische wereldpolitiek. De

overgang van de Wijnkoops, Levi's en hoe zij verder mogen heten, tot de taktiek van de bolsjewisten, werd dan ook eerst mogelijk, nadat deze zich, in den loop der historie, meer en meer naar rechts, naar het kapitalisme, ontwikkelden.

Den niet revolutionair marxistisch denkende moet het vreemd voorkomen, dat juist groepen, die tot de voorgangers van de huidige K.A.P. beweging gerekend kunnen worden, aanvankelijk, ondanks hun inzicht in het sterk boersch-burgerlijk karakter der Russ. revolutie, tot de meest uitgesproken verdedigers van de politiek der bolsjewisten behoorden. Wie echter het historisch gebeuren van marxistisch revolutionair standpunt beziet, kan niet volstaan met zich blind te staren op één enkelen karaktertrek van een beweging. Sterk burgerlijke tendenzen waren, als gezegd, reeds vóór 1917 in de beweging der bolsjewisten aanwezig. Voor het prol. rev. marxisme kon dit toen echter niet beteekenen, dat het tegen de bolsjewisten tevelde moest trekken, want de mogelijkheid, dat onder invloed van de Russ. revolutie een rev. prol. klassebeweging zich eerst in Duitschland en verder naar West Europa toe, zou voltrekken, was zóó groot, dat het misdadig en contra revolutionair geweest zou zijn, niet zoo sterk mogelijk het optreden der Russ. revolutie te steunen. Een zegevierende prol. rev. beweging in Midden en West Europa, zou inderdaad tegenover de boersch burgerlijke tendenzen in de Russ. rev. een dusdanig tegenwicht gevormd hebben, dat daar door de proletarisch communistische tendenzen de overhand zouden hebben gekregen op de boersch kapitalistische. Bovendien zou een prol. rev. verbod van het overwegend agrarisch Rusland met het overwegend grootindustriële Midden en W. Europa een geweldige en in zich zelf sterke macht van het int. proletariaat tegen de contra-revolutie beteekent hebben. Daarom kwamen dus de huidige K.A.P. groepen zoo sterk mogelijk op voor het samengaan van het intern. proletariaat met de Russ. revolutie. Slechts wie van de revolutionaire dialectiek van het Marxisme volkomen gespeend zijn, kunnen een tegenstelling zien in de politiek der K.A.P., welke zich thans zoo sterk mogelijk verzet tegen het doordringen van de politiek der huidige Russische regeering in de Europ. en Amerik. arbeidersbeweging en het optreden van de links-spartacisten en van de Roode Vaangroep, die indertijd zoo sterk mogelijk de politiek der bolsjewisten tegen de reform. partijleiders verdedigden.

De vreeselijke historie van de prol. rev. beweging sinds 1918, het verraad der verschillende leiderskliken, het gebrek aan rev. inzicht bij het proletariaat, het overwoekeren van burgerlijk-kapital. ideologieën, waren echter oorzaak dat de aanvankelijk mogelijk schijnende doorvoering van de prol. rev. en dus ook van het rev. prol. verbond van sovjet Duitschland met sovjet Rusland, waarbij zich dan in den loop der ontwikkeling de andere Europ. prol. raden-staten zouden aansluiten, op den achtergrond kwam en tenslotte volkomen onmogelijk werd.

De invloed van reformistisch-kapitalistische elementen op het Europeesche proletariaat bleek te sterk, d.w.z. het proletarische kommunisme en de anti-kapitalistische gezindheid van het proletariaat en zijn organisaties bleken te zwak om werkelijk een proletarische revolutie door te kunnen voeren. Opgevoed in de burgerlijke reformistische sfeer van parlementaire partijen en vakverenigingen of verbonden en verzwakt door een vaag en in wezen

niet minder burgerlijk anarchisme en syndicalisme, had het proletariaat de eigenschappen, het inzicht en de klasse-organisaties, die voor de doorvoering der proletarische revolutie noodzakelijk zijn, nog niet verworven. Het moest nog eerst een periode van ontzettende verarming, van verraad door leiderskliken, van halfheid en zwakte doormaken, voor het tot zelfstandige, revolutionaire klassepolitiek kon komen. Het gevolg hiervan was, dat de revolutie terugvloeide. In deze periode van tijdelijke eb der prol. rev., bevinden wij ons sinds 1921. Weliswaar de objectieve econ. voorwaarden voor de doorvoering van de prol. rev. aanwezig, de subjectieve echter, het inzicht, de rev. gezindheid, de klasseorganisaties, die 't tot eenheid moeten brengen, ontbreken nog.

Het is duidelijk, dat in deze ebbe der revolutie de toch reeds zoo burgerlijke tendenties in de bolschewistische regeeringspartij de overhand moesten krijgen. De agrarisch-kap. verlangens der boeren overwoekeren de Russ. politiek steeds meer. Het heeft weinig zin na te gaan, wie van dit alles de schuld draagt. De historische feiten spreken duidelijk. Wie deze onderzoekt heeft uit te spreken wat is, zonder voor tradities of groote namen uit den weg te gaan. De werkelijkheid is, dat na 8 jaren regeeren der bolsjewisten, deze volkomen en in steeds sneller tempo in kap. zin ontwikkeld heeft. In de plaats van de rev. taktiek van de prol. raden, kwam de opportunistische vakbewegingstaktiek der eenheidsfrontier. Voor de taktiek der vestiging van de rev. klasse-eenheid op den grondslag der proletarische radenbeweging, kwam de reform. parlementaire politiek en kwamen de pogingen, om ter wile van het instand houden van het kapit. Rusland, zooveel mogelijk mas-a's te winnen. De vraag, of deze van rev. gezindheid waren werd bijzaak. Meer en meer wordt het dan voor de Russ. regeering noodzakelijk om reform., ja zelfs niet-prol. massa's buiten Rusl. te winnen voor de Russisch-nationale politiek. De kindermekte brochure van Lenin, het steunen der rechterzijde in de partijen der Ille Intern., de pogingen tot samengaan met Labour, zijn evenzoo vele voorbeelden dezer reform. ontwikkeling. Het Russ. kap. heeft er weliswaar belang bij, groote massa's te winnen die voor hen optreden, het kan hen echter niet tot de revolutie voeren. De frazen, die door haar politiek gebruikt worden mogen voor sommigen een rev. schijn hebben behouden, de werkelijkheid is, dat de Russ. regeering niet meer de wekster en draagster eener prol. rev. bew. kon zijn.

Dit komt tot uiting in 't steunen van nationalistische bewegingen in 't Oosten, alsook in de pogingen. groepen uit de kleine burgerij en den boerenstand tot zich te trekken. De kap. ontwikkeling draagt het gevaar in zich dat over eenigen tijd het Russ. kap. 't leven van miljoenen proletariërs zal vragen voor een imperialistischen oorlog. De Ille Intern. wordt zoo tot een instrument van de Russ. buitenlandsche politiek. Evenals andere burgerlijke regeeringen staat ook de Russ. regeering de ontwikkeling der klassebeweging in den weg. Historisch is zij hiermede voor het proletariaat veroordeeld.

(vervolg van pag. 3)

In gevallen, welke buiten het gebied van de communie, het district, enz. vallen, is de beslissing aan de telkens hogere instantie, welke ook optreedt, ingeval oneenigheid zou ontstaan over de competentie zoodat de wil van steeds grootere groepen, van onder op „de wil der klasse“ tot uiting komt.